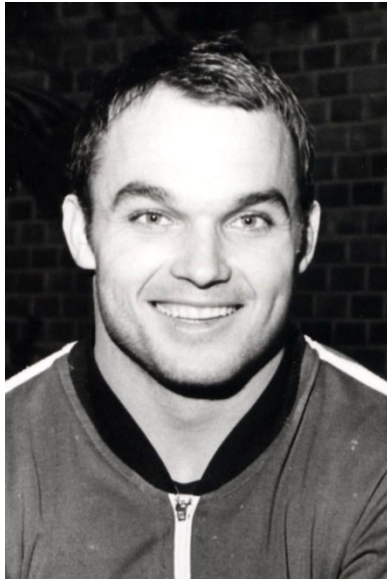

Rehus Uzor György (1946-2020)

Gyászol az olimpiai család és a vasi sportélet. Augusztus 20-án kőszegi otthonában elhunyt Rehus Uzor György súlyemelő.

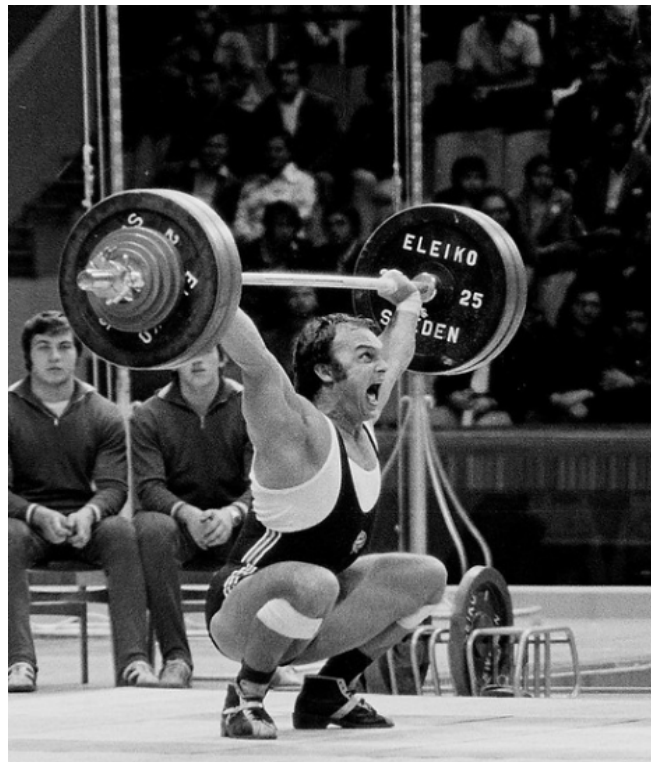
A kiváló sportember 1946. július 10 -én Budapesten született, az általános iskolát már Ikerváron fejezte be. Győrben, – ahol esztergályosnak tanult – ismerkedett meg a súlyemeléssel, ami azután egész további életét meghatározta. Példaképe Veres Győző, a korszak meghatározó súlyemelője volt.

55 éve, 1965 júniusában került Szombathelyre, miután a Haladás VSE-hez igazolt, amelyhez pályafutása egésze alatt hű maradt. Nevelőedzője a legendás olimpiai ezüstérmes Tóth Géza lett. Gyuri mindig hálás szívvel emlékezett rá, hiszen tudta, hogy rengeteget köszönhet neki. Ő fedezte fel, majd segítette kibontakoztatni tehetségét. „Uzor” a 90 kg-os súlyhatárú félnehézsúlyban versenyzett.

Az 1970-es szombathelyi súlyemelő Európa-bajnokság híres plakátja a Haladás akkori tehetségét, Rehus Uzor Györgyöt ábrázolta, Tóth Géza őt tartotta a legalkalmasabbnak arra, hogy a rendezvény arca legyen.

Majdnem kijutott az 1972-es müncheni olimpiára, már az olimpiai esküt is letette, ám az előolimpián rossz napot fogott ki, így végül nem utazhatott. 1976-os, montreali olimpián viszont már ott volt. Sőt, szép versenyzéssel a 4. helyet szerzett a 90 kg-os súlycsoportban. 1978-ban a Gettysburgban rendezett vb-n szakításban ezüstérmes lett, Európa-bajnokságokról pedig négy bronzérmes hozott. Pályafutása befejeztével veterán vb-ken nyert aranyérmeket, majd társadalmi edzőként a Haladás ifjú tehetségeivel foglalkozott. Nagy megtiszteltetésnek tartotta, hogy az 1992-es barcelonai olimpián a válogatott edzőjeként vehetett részt. A '90-es évek végén és a 2000-es évek elején ő készítette fel a sokszoros erőemelő világbajnokot, Mészáros Tibort is.

Rehus Uzor György 1972-ben Kőszegre nősült, itt alapított családot, és itt építette fel házukat is. Bizonyára sokan tudják, hogy szombathelyi munkahelyére - hosszú éveken át – nap mint nap kerékpárral járt be. Ki kell emelni azt is, hogy Gyuri intézeti gyerekként nevelkedve, úgy a családi, mint a sport- és magánéletben remekül állta meg a helyét. Ezzel a magatartásával számos hasonló sorsú fiatalnak mutatott követendő példát! Nem mehetek el szó nélkül amellett, hogy bizonyos időkben jóval nagyobb megbecsülést kellett volna kapni, mert szó szerint rászolgált! Akik közlőrl ismerték, azok tudják, hogy a kemény sportember alakja mögött egy rendkívül érzékeny, ugyanakkor jó humorú, vidám lélek lakozott.

E sorok írójának egy személyes emléke ötlük fel Rehus kapcsán. 1976-ban, a montreali olimpiáról hazatérve Gyuri vonattal utazott Szombathelyről kőszegi otthona felé. Miután a zsúfolt vonaton csak éppen vele szemben volt szabad ülőhely, így odatelepedtem. Udvariasan köszöntem és gratuláltam neki. Ő megköszönte – láthatóan örül annak, hogy egy 15 éves gyerek felismeri – és egy magazin vett elő táskájából. Izmos karjába véve a lapot, azt rezzenéstelenül tartotta és olvasta, közben egy újjal lapozva egészen Kőszegig.

Ahogy a lapot tartotta, olyan rendíthetetlen és megingathatatlan volt a munkába vetett hitében is. Sokan talán még nem is tudják, hogy milyen kiváló sportoló egyúttal nagyszerű emberrel lettünk szegényebbek...
Ezért is őrizzük és ápoljuk emlékét a jövőben!

Horváth Vilmos
olimpiatörténész